

da han tiltraadte som Socialminister, stod det ham straks klart, at skulde hele Sociallovgivningen revideres, kodificeres og forenkles indenfor en nær Fremtid, maatte der straks tages fat og af Ministeriet selv. Derfor begyndte han med at ophæve den store Socialkommission, der i bedste Fald vilde have været Aar om at afgive Betænkning, og udstykkede Arbejdet efter en forud lagt Plan til forskellige specielle tekniske Smaaudvalg, der samtidig og hvert for sig kunde arbejde hurtigt paa sit Speciale, men indenfor de fastsatte Rammer,

Ministeren fremsatte derefter en Redegørelse for, hvori efter hans Opfattelse Hovedfejlen i den nuværende Ordning af Sociallovgivningen — der omfatter over 20 forskellige Love, som ustandselig er ændret — ligger, nemlig det ved Fattigloven af 1891 fastslaaede System med de meget strenge Fattighjælps-Virkninger, som har medført, at man for at mildne disse skabte Undtagelsesbestemmelser igennem Hjælpekasselovgivningen, »et finere Fattigvæsen«, hvis Ulemper Ministeren gennemgik, i hvilken Forbindelse han nævnte den derved fremkomne Splittelse af Administrationen, og tillige karakteriserede han som en Hovedfejl ved den bestaaende Ordning de »fuldkommen antikverede« Regler om Forsørgelsesret og Forsørgelsessted samt »det uheldige Refusions-system«. Disse Mangler vil blive søgt afhjulpet ved Revisionen. Ministeren udtalte, at han havde set det som sin Opgave ikke at fremsætte et Forslag, der kunde betragtes som et Agitations- eller Demonstrationsforslag eller som et principielt Udtryk for Socialdemokratiets Ønsker, »et politisk Forslag, men at tage alle politiske Muligheder i Betragtning og udarbejde en Socialreform, der tager Hensyn til alle Sider, som byder noget for enhver Smag, for saa vidt denne er anstændig, og som alligevel er forsvarlig baade overfor de trængende og overfor Samfundsøkonomien, saaledes som de politisk-finansielle Forhold er i Øjeblikket.« Ministeren tilføjede: »Det, der altsaa skal tilstræbes, er: For det første en hurtig Genopbygning, der yder den Hjælp, som det politisk skønnes muligt at gennemføre under de nuværende politiske Magtforhold, og som alligevel samtidig betyder en Forbedring af de virkelige trængendes Kaar og hele Forhold; for det andet en Kodificering af alle disse Love med Forenklinger og Besparselser, der, stort set, kan holde Revisionen indenfor omtrent de samme samlede økonomiske Rammer som hidtil; for det tredje et System, der, samtidig med at hjælpe i virkelige Trangtilfælde paa en mere effektiv Maade end nu, peger opad i den Forstand, at de store Udgifter faar en mere moralsk forsvarlig Anvendelse, end det ofte er Tilfældet i Øjeblikket; for det fjerde en Ordning, der udjævner de store